

[Kurt Hansen]

osv. I betænkningen til dette forslag giver arbejdsministeren nemlig udtryk for, at han vil komme med et initiativ i retning af det, der nu ligger på bordet her, og der står ligeledes i betænkningen, at flertallet, dvs. socialdemokratiet, venstre, konservative, CD og det radikale venstre, lægger vægt på den citerede udtalelse fra arbejdsministeren.

Når jeg siger, at der er en sammenhæng, er det selvfølgelig ikke, fordi jeg vil tage afstand fra, at der blev indført en moratoriebestemmelse. Som bekendt er VS gået med til denne bestemmelse, vi syntes, det var nødvendigt at gennemføre den, men det, som vi bestemt ikke kunne acceptere i forbindelse med lovforslag nr. L 95, var, at der dengang blev ofret ca. 1.500 langtidsarbejdsløse for at få etableret dette forlig. Disse 1.500 arbejdsløse blev ofret, fordi arbejdsministeren hellere ville lave et bredt forlig med venstre og konservative end benytte det flertal, der faktisk var til venstre i salen sammen med retsforbundet og det radikale venstre, det flertal, der var for at redde alle de langtidsarbejdsløse fra at falde for 26 ugers reglen.

Det er begrundelsen for, at vi ser udspillet her som værende et udspil til borgerligt hold. Indholdet i det er jo særdeles traditionelt. Det bygger på støtteordninger til de private arbejdsgivere, og arbejdsministeren er bestemt vidende om, hvad VS mener om disse støtteordninger. De kan kapitaliseres, og der er ikke gnist af garanti for, at der kommer flere i arbejde på den konto. Der skal være nogle meget omfattende bestemmelser til at sikre kontrollen, hvis det, som der står i den skriftlige fremsættelsestale, kun er virksomheder, der udvider, der kan få støtte. Det vil simpelt hen være umuligt at etablere den omfattende kontrolvirksomhed, som skulle til.

Jeg er sådan mere eller mindre bekendt med, at arbejdsministeren opfatter sit forslag som værende det bedst egnede forslag overhovedet til at få bragt de langtidsarbejdsløse ind på arbejdspladserne igen. Jeg vil godt spørge arbejdsministeren, hvormed han begrundet dette. Har arbejdsministeren nogle indenlandske eller udenlandske erfaringer for, at disse massive støtteordninger til de private arbejdsgivere kan konverteres i den mængde arbejdspladser, som arbejdsministeren regner med?

Vi har selvfølgelig sagt, at den samlede mængde arbejde bør udvides, og vi har i en

plan fra august 1977 konkret påvist, hvordan dette kan gøres, uden at det skader betalingsbalancen, og uden at man bruger disse dødsyge arbejdsgivertilskud, to kriterier, som er nok så vigtige for os.

I forslaget opereres også med flere job inden for den offentlige sektor. Vi mener, at den offentlige service er for dårlig. Det ville være helt i orden at begynde at etablere flere job inden for den offentlige sektor og ikke mindst inden for de områder, som ministeren selv har nævnt i bemærkningerne, men vi mener ikke, det er den bedste måde at gøre det på igennem disse jobtræningsordninger. Det bør være ved, at man ophæver det ansættelsesloft, som er blevet indført, og får etableret nogle flere reelle stillinger, og ikke sådan, at folk skal jages ud igen bagefter. Men summa summarum: vi ser trods alt med lidt større sympati på de udvidelser, som skulle ske inden for det offentlige, end vi gør i forbindelse med det, der skal pumpes ud af midler til arbejdsgiverne.

Vi kan heller ikke acceptere i denne såkaldte plan, at der kun gives ét tilbud om beskæftigelse, uanset om det tilbud ligger inden for det fagområde, hvor man har arbejdet tidligere. Der er reelt ikke nogen ankenemulighed, så man kan komme i den helt paradoksale situation, at man sender jord- og betonarbejderne ud at agere pædagogmedhjælpere, samtidig med at der går en masse pædagoger arbejdsløse. Der er ingen garanti for, at det ikke går sådan, eller er der, hr. minister?

Vi kan heller ikke acceptere, at det er arbejdsmarkedsnævnet, der skal administrere disse ordninger. Lige fra 1976, da man begyndte at give arbejdsmarkedsnævnet udvidet kompetence, sagde VS fra. Vi sagde, at der klart i denne udvidede kompetence er indbygget nogle korporativistiske tendenser, nogle tendenser til at forene fagforeningsinteresser, statsinteresser og arbejdsgiverinteresser. Det kan vi naturligvis ikke acceptere. Jeg vil godt spørge arbejdsministeren, om han ikke mener, der i disse arbejdsmarkedsnævne er en parallel til det, arbejdsministeren selv har taget afstand fra, nemlig dette trojkaudvalg, eller hvad vi skal kalde det for, som skulle sidde og tilrettelægge overenskomsterne for 2 år frem, et nævn bestående af arbejdsgiverne, LO og statsmagten. Jeg mener,